

Talmud Navigator

statement-מימרא **■**
 challenge-קושיא **◊**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ! **!**
 proof-ראיה **■**
 disputants-חולקים-♦
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה **O**
 מקרא-key: **key-**

פסחים-מקום שנהגו		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד הצות - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין.																
ההולך ממקום שעושין במקום שאין עושין, או ממקום שאין עושין למקום שעושין - נותנין עליו חומרי מקום שיצא משם, וחומרי מקום שהלך לשם.																
ואל ישנה אדם מפני המחלוקת.																
כיוצא בו, המוליך פירות שביעית ממקום שכלו למקום שלא כלו, או ממקום שלא כלו למקום שכלו - חייב לבער.	[ת"ק]															
צא והבא לך אף אתה.	רבי יהודה:															
מאי איריא ערבי פסחים? אפילו ערבי שבתות וערבי ימים טובים נמי																
העושה מלאכה בערבי שבתות וימים טובים, מן המנחה ולמעלה - אינו רואה סימן ברכה לעולם.	דתניא:															
התם מן המנחה ולמעלה הוא דאסור, סמוך למנחה - לא. הכא - מחצות.																
אי נמי: התם - סימן ברכה הוא דלא חזי, אבל שמותי - לא משמתינן ליה. הכא - שמותי נמי משמתינן ליה.																
העושה מלאכה בערבי שבתות וערבי ימים טובים מן המנחה - ולמעלה, ובמוצאי שבת ובמוצאי יום טוב ובמוצאי יום הכפורים, ובכל מקום שיש שם נידונד עבירה, לאתויי תענית ציבור - אינו רואה סימן ברכה לעולם.	גופא:															
יש זריו ונשכר, ויש זריו ונפסד, יש שפל ונשכר ויש שפל ונפסד.	תנו רבנן:															
זריו ונשכר - דעביד כולי שבתא, ולא עביד במעלי שבתא.																
זריו ונפסד - דעביד כולי שבתא, ועביד במעלי שבתא.																
שפל ונשכר - דלא עביד כולי שבתא, ולא עביד במעלי שבתא.																
שפל ונפסד - דלא עביד כולי שבתא, ועביד במעלי שבתא.																
הני נשי דמחזוא, אף על גב דלא עבדן עבידתא במעלי שבתא - משום מפנקותא הוא, דהא כל יומא נמי לא קא עבדן, אפילו הכי - שפל ונשכר קרינן להו.	רבא:															
כתיב (תהלים נז) כי גדל עד שמים חסדך וכתבי (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך, הא כיצד? כאן - בעושיין לשמה, וכאן - בעושיין שלא לשמה.	רבא רמי:															
וכדרב יהודה																
לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה - בא לשמה.	דאמר רב יהודה אמר רב:															
המצפה לשכר אשתו, וריחים - אינו רואה סימן ברכה לעולם.	תנו רבנן:															
שכר אשתו - מתקולתא. ריחיא - אגרתא, אבל עבדה ומזבנה - אישתבוחי משתבה בה קרא דכתיב (משלי לא) סדין עשתה ותמכר.																
המשתכר בקנים ובקנקנים - אינו רואה סימן ברכה לעולם. מאי טעמא? כיון דנפיש אפוזייהו - שלטא בהו עינא.	תנו רבנן:															
תגרי סימטא, ומגדלי בהמה דקה, וקוצצי אילנות טובות, ונותנין עיניהן בחלק יפה - אינו רואה סימן ברכה לעולם. מאי טעמא? דתהו ביה אינשי.	תנו רבנן:															
ארבע פרוטות אין בהן סימן ברכה לעולם: שכר כותבין, ושכר מתורגמנין, ושכר יתומים, ומעות הבאות ממדינת הים.	תנו רבנן:															
בשלמא שכר מתורגמנין - משום דמיהזי כשכר שבת. ומעות יתומים נמי - לאו בני מחילה ניהוו. מעות הבאות ממדינת הים - משום דלאו כל יומא מתרחיש ניסא. אלא שכר כותבין מאי טעמא?																
עשרים וארבע תעניות ישבו אנשי כנסת הגדולה על כותבי ספרים תפלין ומוזות שלא יתעשרו, שאילמלי מתעשרין - אין כותבין.	רבי יהושע בן לוי:															
כותבי ספרים תפלין ומוזות. הן תגריהן ותגרי תגריהן, וכל העוסקין במלאכת שמים, לאיתויי מוכרי תכלת - אינן רואין סימן ברכה לעולם. ואם עוסקין לשמה - רואין.	תנו רבנן:															
בני ביישן נהוג דלא הוו אזלין מצור לצידון במעלי שבתא. אתו בנייהו קמיה דרבי יוחנן, אמרו לו: אבהתינן אפשר להו, אנן לא אפשר לן.																

Talmud Navigator

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** >
story-מעשה O **! תירוץ-answer**
 ■ **ראיה-proof** ■

מקרא-key:

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כבר קיבלו אבותיכם עליהם, שנאמר (משלי יא) שמע בני מוסר אביך ואל תטש תורת אמן.	אמר להו: [רבי יוחנן]								■			נא
בני חוזאי נהגי דמפרשי חלה מארוזא. אתו ואמרו ליה לרב יוסף.									○			נא
ניכלה זר באפייהו.	אמר להו: [רב יוסף]								■			נא
דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור - אי אתה רשאי להתירן בפניהם.	איתיביה אביי:								⚡			נא
ולאו מי איתמר עלה	אמר להו: [רב יוסף]								!			נא
בכותאי.	רב חסדא:								■			נא
כותאי מאי טעמא - משום דמסרכי מילתא, הנך אינשי נמי סרכי מילתא									!			נא
חזינן, אי רובן אורז אכלי - לא ניכלה זר באפייהו, דילמא משתכחא תורת חלה מינייהו. ואי רובן דגן אכלי - ניכלה זר באפייהו, דילמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב.	אלא אמר רב אשי:								■			נא
דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור - אי אתה רשאי להתירן בפניהן.	גופא:											נא
בכותאי עסקינן.	רב חסדא:											נא
וכולי עלמא לא?									⚡			נא
רוחצין שני אחין כאחד, ואין רוחצין שני אחין בכבול. ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל, שרחצו שניהם כאחד בכבול, ולעזה עליהן כל המדינה, אמרו: מימינו לא ראינו כך. ונשמט הלל ויצא לבית החיצון, ולא רצה לומר להן מותרין אתם.	והתניא:								⚡			נא
יוצאים בקורדקיסון בשבת, ואין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי. ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי, ולעזה עליהן המדינה. ואמרו: מימינו לא ראינו כך, ושמוסם ונתנום לעבדיהן, ולא רצו לומר להן מותרין אתם.									⚡			נא
ויושבין על ספסלי נכרים בשבת, ואינן יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו. ומעשה ברבן שמעון בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו, ולעזה עליו כל המדינה, אמרו: מימינו לא ראינו כך. נשמט על גבי קרקע, ולא רצה לומר להן מותרין אתם.									⚡			נא
בני מדינת הים נמי, כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו - ככותים דמו.									!			נא
בשלמא ספסלי נכרים - משום דמחזי כמקח וממכר. בקורדקיסון נמי - דילמא משתלפין ואתי לאיתוייהו ארבע אמות ברשות הרבים. אלא רוחצין מאי טעמא לא?									⚡			נא
עם הכל אדם רוחץ, חוץ מאביו וחמיו. ובעל אמו, ובעל אחותו.	כתנאי: [ת"ק]								!			נא
מתיר באביו מפני כבוד אביו. והוא הדין לבעל אמו.	רבי יהודה:								!			נא
ואתו אינהו וגזרו בשני אחין משום בעל אחותו.									!			נא
תלמיד לא ירחץ עם רבו, ואם רבו צריך לו - מותר.	תנא:								■			נא
כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאיתרא. עול לגביה רב עוריא סבא ורבה בריה דרב הונא, כיון דחזינהו - כסייה מינייהו. אתו ואמרו ליה לאביי.	[רבה בר בר חנה]								○			נא
שווינכו ככותאי.	אמר להו: [אביי]								○			נא
ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם.									⚡			נא
הני מילי - מבבל לבבל, ומארץ ישראל לארץ ישראל. אי נמי - מבבל לארץ ישראל. אבל מארץ ישראל לבבל - לא, כיון דאנן כייפינן להו - עבדינן כוותיהו.	אביי:								!			נא
אפילו תימא מארץ ישראל לבבל. הני מילי - היכא דאין דעתו לחזור, ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה.	רב אשי:								!			נא
בני, לא תאכל לא בפני ולא שלא בפני. אני שראית את רבי יוחנן שאכל - כדי הוא רבי יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו. אתה לא ראית אותו - לא תאכל, בין בפני בין שלא בפני.	רבה בר בר חנה לבניה:								■			נא
ופליגא דידיה אדידיה.									■			נא

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story																			
		מקרא-key:																			
		פסחים-מקום שנהגו																			
		מימרא		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	
פעם אחת נכנסתי אחר רבי שמעון בן רבי יוסי בן לקוניא לגינה, ונטל ספיחי כרוב, ואכל ונתן לי. ואמר לי: בני, בפני - אכול, שלא בפני - לא תאכל. אני שראיתי את רבי שמעון בן יוחי שאכל - כדי הוא רבי שמעון בן יוחי לסמוך עליו, בפניו ושלא בפניו. אתה, בפני - אכול, שלא בפני - לא תאכל.	דאמר רבה בר בר חנה: סח לי רבי יוחנן בן אלעזר:																			א.	
מאי רבי שמעון?									א												בא:
כל הספיחים אסורין, חוץ מספיחי כרוב, שאין כיוצא בהן בירק השדה.	דתניא, רבי שמעון:																				גא:
כל הספיחין אסורים.	חכמים:																				דא:
ותרויהו אליבא דרבי עקיבא																					הא:
(ויקרא כה) הן לא נורע ולא נאסף את תבואתנו אמר רבי עקיבא: וכי מאחר שאין זורעין - מהיכא אוספיה? - מכאן לספיחין שהן אסורין.	דתניא: [רבי עקיבא]																				והא:
במאי קא מיפלגי?									א												זא:
גזרינן ספיחי כרוב אטו שאר ספיחי דעלמא.	רבנן סברין:																				חא:
לא גזרינן ספיחי כרוב אטו ספיחי דעלמא.	רבי שמעון סבר:																				טא:
ההולך ממקום וכו'.																					י.א:
בשלמא ההולך ממקום שעושיין למקום שאין עושיין נותנין עליו חומרי מקום שהלך לשם, ואל ישנה אדם מפני המחלוקת ולא ליעבדו. אלא: ממקום שאין עושיין למקום שעושיין - אל ישנה אדם מפני המחלוקת, ונעבדו? הא אמרת: נותנין עליו חומרי מקום שהלך לשם וחומרי מקום שיצא משם																					יא:
ארישא.	אביי:																				יב:
לעולם אסיפא, והכי קאמר: אין בוו מפני שינוי המחלוקת. מאי קא אמרת: הרואה אומר מלאכה אסורה - מימר אמרי: כמה בטלני הוי בשוקא.	רבא:																				יג:
כגון אגן דידעינן בקביעא דירחא ביישוב לא עבידנא - מפני שינוי המחלוקת. במדבר מאי?	רב ספרא לרבי אבא:																				יד:
ביישוב - אסור, במדבר - מותר.	אמר ליה [רבי אבא], הכי אמר רב אמר:																				טו:
רב נתן בר אסיא אזל מבי רב לפומבדיתא ביום טוב שני של עצרת, שמתיה רב יוסף.	[רב יוסף]																				טז:
ולנגדיה מר נגדי:	אמר ליה אביי:																				יז:
דעדיפא עבדי ליה, דבמערבא מימנו אנגידא דבר בי רב ולא מימנו אשמתא.	אמר ליה: [רב יוסף]																				יח:
נגדיה רב יוסף.	איכא דאמרי:																				יט:
נשמתייה מר	אמר ליה אביי:																				כ:
מנדין על שני ימים טובים של גליות	דרב ושמואל דאמרי תרווייהו:																				כא:
הני מילי - איניש דעלמא, הכא צורבא מדרבנן הוא, דטבא ליה עבדי. דבמערבא מימנו אנגידא דבר בי רב ולא מימנו אשמתא.	אמר ליה: [רב יוסף]																				כב:
כיוצא בו המוליד פירות שביעית וכו'.																					כג:
ולית ליה לרבי יהודה הא דתנן:																					כד:
נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם?	[תנן]																				כה:
מילתא אחריתי קאמר רבי יהודה.	רב שישא בריה דרב אידי:																				כו:
או ממקום שלא כלו למקום שלא כלו, ושמעו שכלו במקומו - חייב לבער.	והכי קאמר: [ת"ק]																				כז:
צא והבא לך אף אתה מהיכא דאיייתיהו, והא לא כלו להו.	רבי יהודה:																				כח:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
--	------------------

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למימרא דרבי יהודה לקולא קאמר?							ז					
לא אמר רבי יהודה אלא לחומר	והאמר רבי אלעזר:						ז					
אינו חייב לבער	אלא איפוך: [ת"ק]						!					
צא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתנהו - והא כלו להו.	רבי יהודה:						!					
לעולם כדקתני	אביי:						!					
או ממקום שלא כלו למקום שכלו, והחזירן למקומן ועדיין לא כלו - אינו חייב לבער.	והכי קאמר: [ת"ק]						!					
צא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתנהו - והא כלו להו.	רבי יהודה:						!					
לרבי יהודה, אטו אנבא דחמרא קלטינהו?	מתקף לה רב אשי:						ז					
בפלוגתא דהני תנאי	אלא, אמר רב אשי:						!					
הכובש שלשה כבשין בחבית אחת, רבי אליעזר אומר: אוכלין על הראשון	דתנן: [רבי אליעזר]						!					
אף על האחרון	רבי יהושע:						!					
כל שכלה מינו מן השדה - יבער מינו מן החבית	רבן גמליאל:						!					
והלכה כדבריו.							!					
בפלוגתא דהני תנאי	רבינא						!					
אוכלין בתמרין עד שיכלה האחרון שבצוער.	דתנן: [ת"ק]						!					
אוכלין על של בין הכיפין, ואין אוכלין על שבין השיצין.	רבן שמעון בן גמליאל:						!					
שלש ארצות לביעור יהודה, ועבר הירדן, וגליל. ושלש ארצות בכל אחת ואחת. ולמה אמרו שלש ארצות לביעור - שיהיו אוכלין בכל אחת ואחת עד שיכלה האחרון שבה.	תנן התם:											
מנא הני מילי?							^					
אמר קרא (ויקרא כה) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך כל זמן שחיה אוכלת מן השדה - האכל לבהמה שבבית. כלה לחיה אשר בשדה - כלה לבהמתך מן הבית. וגמירי דאין חיה שביהודה גדילה על פירות שבגליל, ואין חיה שבגליל גדילה על פירות שביהודה.	רב חמא בר עוקבא אמר רבי יוסי בר חנינא:						!					
פירות שיצאו מארץ ישראל לחוצה לארץ - מתבערין בכל מקום שהן.	תנו רבנן: [ת"ק]											
יחזרו למקומן ויתבערו, משום שנאמר בארצך	רבי שמעון בן אלעזר:											
הא אפיקתיה							ז					
קרי ביה בארץ, בארצך							!					
אי נמי: מאשר בארצך.							!					
רב ספרא נפק מארץ ישראל לחוצה לארץ, הוה בהדיה גרבא דחמרא דשביעית. לוו בהדיה רב הונא בריה דרב איקא ורב כהנא.												
איכא דשמיע ליה מינה דרבי אבהו הלכה כרבי שמעון בן אלעזר או לא?	אמר להו: [רב ספרא]						^					
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	אמר ליה רב כהנא הכי אמר רבי אבהו:						!					
אין הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	אמר ליה רב הונא בריה דרב איקא הכי אמר רבי אבהו:						!					

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

Talmud Navigator

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נב:
ממרא	רב ספרא:												נב:
נקוט הא כללא דרב הונא בידך, דדייק וגמר שמעתתא מפומיה דרביה כרחבה דפומבדיתא.	דאמר רחבה אמר רב יהודה:												נב:
הר הבית סטיו כפול היה, סטיו לפני מסטיו.	קרי עליה רב יוסף:												נב:
(הושע ד) עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד לו - כל המיקל לו מגיד לו.	[רבי אילעאי]												נב:
רבי אילעאי קץ כפנייתא דשביעית.	היכי עביד הכי? לאכלה אמר רחמנא, ולא להפסד												נב:
וכי תימא: הני מילי היכא דנחית לפירא, אבל היכא דלא נחית לפירא - לא.	והאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח:												נב:
הני מתחלי דערלה אסירי, הואיל ונעשו שומר לפירי.	ושומר לפירי אימת הוא - בכופרי, וקא קרי להו פירי:												נב:
רב נחמן דאמר כרבי יוסי	רב נחמן דאמר כרבי יוסי												נב:
סמדר אסור מפני שהוא פירי.	דתנן, רבי יוסי:												נב:
ופליגי רבנן עליה.	[רבנן]												נב:
ומי פליגי רבנן עליה דרבי יוסי בשאר אילנות?	מתקף לה רב שימי מנהרדעא:												נב:
מאימתי אין קוצצין את האילנות בשביעית? בית שמאי אומרים: כל האילנות משויציאו.	והא תנן: [ב"ש]												נב:
החרובין משישרשו, והגפנים משיגרעו, והזיתים משיניצו, ושאר כל האילנות משויציאו.	בית הלל:												נב:
הוא בוסר, הוא גירוע, הוא פול הלבן.	ואמר רב אסי:												נב:
פול הלבן סלקא דעתך?													נב:
אלא אימא: שיעורו כפול הלבן.													נב:
ומאן שמעת ליה דאמר: בוסר - אין, סמדר - לא, רבנן. וקתני: שאר כל האילנות משויציאו.													נב:
אלא רבי אילעאי בדניסחני קץ.													נב:
אוכלין בענבים עד שיכלו דליות של אוכל, אם יש מאוחרות מהן - אוכלין עליהן.	תנו רבנן: [ת"ק]												נב:
אוכלים בזיתים עד שיכלה אחרון שבתקוע	[ת"ק]												נב:
עד שיכלה אחרון של גוש חלב, כדי שיהא עני יוצא ואינו מוצא לא בנופו ולא בעיקרו רובע.	רבי אליעזר:												נב:
אוכלין בגרוגרות עד שיכלו פגי בית היני.	[ת"ק]												נב:
לא הזכרו פגי בית היני אלא לענין מעשר, (דתנן) פגי בית היני ואחיני דטובינא - חייבין במעשר.	רבי יהודה:												נב:
אוכלין בתמרים עד שיכלה האחרון שבצוער.	[ת"ק]												נב:
אוכלין על של בין הכיפין, ואין אוכלין על של בין השיצין.	רבן שמעון בן גמליאל:												נב:
אוכלין בענבים עד הפסח, בזיתים עד העצרת, בגרוגרות עד החנוכה, בתמרים עד הפורים.	ורמינהו:												נב:
רבי יוחנן תרתי בתרייתא מחליף	ואמר רב ביבי:												נב:
אידי ואידי חד שיעורא הוא.													נב:

Talmud Navigator

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		<p> ■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>												
פסחים-מקום שנהגו	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואי בעית אימא: הא קתני בהדיא: אם יש מאוחרות מהן - אוכלין עליהן.													◇	גג.
סימן להרים - מילין, סימן לעמקים - דקלים, סימן לנחלים - קנים, סימן לשפלה - שקמה. ואף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (מלכים א, י) ויתן המלך את הכסף בירושלים כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים אשר בשפלה לרב.		תניא, רבן שמעון בן גמליאל:											■	גג.
סימן להרים - מילין, סימן לעמקים - דקלים.													■	גג. <
נפקא מינה לבכורים													■	גג.
אין מביאין בכורים אלא משבעת המינים, ולא מדקלים שבהרים ולא מפירות שבעמקים.		דתנן:											■	גג.
סימן לנחלים קנים													■	גג. <
נפקא מינה לנחל איתן.													■	גג.
סימן לשפלה שקמה													■	גג. <
נפקא מינה למקח וממכר.													■	גג.
השתא דאתית להכי - כולהו נמי למקח וממכר.													■	גג.
מקום שנהגו למכור בהמה דקה לנכרים - מוכרין, מקום שלא נהגו למכור - אין מוכרין.													■	גג. מ
ובכל מקום אין מוכרין להם בהמה גסה, עגלים וסייחין שלמין ושבורין.		[ת"ק]											■	גג.
מתיר בשבורה.		רבי יהודה:											■	גג.
מתיר בסוס.		בן בתירא:											■	גג.
מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים - אוכלין, מקום שנהגו שלא לאכול - אין אוכלין.													■	גג.
אסור לו לאדם שיאמר בשר זה לפסח הוא - מפני שנראה כמקדיש בהמתו, ואוכל קדשים בחוץ.		רב יהודה אמר רב:											■	גג. א
דוקא בשר, אבל חיטי - לא, דמינטר לפסחא קאמר.		רב פפא:											■	גג.
ובשר לא?													?	גג.
תודוס איש רומי הנהיג את בני רומי לאכול גדיים מקולסין בלילי פסחים, שלחו לו: אלמלא תודוס אתה - גורנו עליך גדו, שאתה מאכיל את ישראל קדשים בחוץ.		מיתבי אמר רבי יוסי:											○	גג.
קדשים סלקא דעתך?													?	גג.
אלא אימא: קרוב להאכיל את ישראל קדשים בחוץ.													■	גג.
מקולס - אין, שאין מקולס - לא													?	גג.
מקולס - לא שנא אמר לא שנא לא אמר. שאינו מקולס, פירש - אין, לא פירש - לא.		אמרי:											!	גג.
רב אחא מתני לה להא מתניתא כרבי שמעון.													■	גג.
בשלמא למאן דתני לה כרבי יוסי - ניהא, אלא למאן דמתני כרבי שמעון מי ניהא?		מתקיף לה רב ששת:											?	גג.
רבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים.		והתנן:											■	גג.
ומאן דמתני לה כרבי יוסי מי ניהא?		רבינא לרב אשי:											?	גג.
רבי שמעון בשיטת רבי יוסי אמרה		והאמר רבא:											■	גג.

Talmud Navigator

statement-מימרא-מירא **■**
 challenge-קושיא **⚡**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ **!**
 proof-ראיה **■**

disputants-חולקים-⬠
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל	
מירא																							
אף בגמר דבריו אדם נתפס.	דאמר: [רבי יוסי]	■	⚡																				
מאי לא, מדרבי שמעון סבר לה כרבי יוסי - רבי יוסי נמי סבר לה כרבי שמעון			⚡																				
לא, רבי שמעון סבר לה כרבי יוסי, ולא רבי יוסי סבר לה כרבי שמעון.			!																				
תודוס איש רומי גברא רבה הוה, או בעל אגרופין הוה?	איבעיא להו:						^																
מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו עצמן על קדושת השם לכבשן האש - נשאו קל וחומר בעצמן מצפרדעים, ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת השם כתיב בהו (שמות ז) ובאו ועלו בביתך וגו' ובתנורו ובמשארותיו. אימתי משארות מצויות אצל תנור - הוי אומר בשעה שהתנור חם, אנו שמצווין על קדושת השם - על אחת כמה וכמה:	תא שמע: עוד זו דרש תודוס איש רומי:																						
מטיל מלאי לכיס של תלמידי חכמים היה	רבי יוסי בר אבין:																						
כל המטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים - זוכה ויושב בישיבה של מעלה, שנאמר (קהלת ז) כי בצל החכמה בצל הכסף.	דאמר רבי יוחנן:																						
מקום שנהגו להדליק את הנר בלילי יום הכפורים - מדליקין, מקום שנהגו שלא להדליק - אין מדליקין.																							
ומדליקין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובמבואות האפלים, ועל גבי החולים.																							
בין שאמרו להדליק ובין שאמרו שלא להדליק - שניהן לדבר אחד נתכוונו.	תנא:																						
(ישעיהו ס) ועמך כלם צדיקים יירשו ארץ וגו' בין שאמרו להדליק ובין שאמרו שלא להדליק - שניהם לא נתכוונו אלא לדבר אחד.	אמר רב יהושע, דרש רבא:																						
אין מברכין על האור אלא במוצאי שבת, הואיל ותחלת ברייתו הוא.	רב יהודה אמר שמואל:																						
ישר, וכן אמר רבי יוחנן.	אמר ליה ההוא סבא, ואיתימא רבה בר בר חנה:																						
עולא הוה רכיב חמרא ואויל, והוה שקיל ואויל רבי אבא מימיניה, ורבה בר בר חנה משמאליה.																							
ודאי דאמריהו משימה דרבי יוחנן אין מברכין על האור אלא במוצאי שבת, הואיל ותחלת ברייתו הוא?	רבי אבא לעולא:																						
הדר עולא חזא ביה ברבה בר בר חנה בישות.																							
אנא לאו אהא אמרי, אלא אהא אמרי.	אמר ליה: [רבה בר בר חנה]																						
יום הכפורים שחל להיות בשבת, אף במקום שאמרו שלא להדליק - מדליקין, מפני כבוד השבת.	דתני תנא קמיה דרבי יוחנן, רבי שמעון בן אלעזר:																						
וחכמים אוסרים.	ועני רבי יוחנן בתריה:																						
עדא תהא.	אמר ליה: [עולא]																						
(משלי כ) מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלגה. מים עמוקים עצה בלב איש - זה עולא, ואיש תבונה ידלגה - זה רבה בר בר חנה.	קרי עליה רב יוסף:																						
ואינהו כמאן סברוה?																							
מברכין על האור, בין במוצאי שבת בין במוצאי יום הכפורים. וכן עמא דבר.	כי הא דאמר רבי בנימין בר יפת, אמר רבי יוחנן:																						
אין מברכין על האור אלא במוצאי שבת, הואיל ותחילת ברייתו הוא. וכיון שרואה - מברך מיד.	מיתיבי:																						
סודרן על הכוס.	רבי יהודה:																						
הלכה כרבי יהודה	ואמר רבי יוחנן:																						
לא קשיא כאן - באור ששבת, כאן - באור היוצא מן העצים ומן האבנים.																							

<p> disputants- חולקים- statement challenge- קושיא- question answer- תירוץ- answer proof- ראיה- proof </p> <p> central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה- story </p> <p>מקרא- key:</p>	
---	--

Talmud Navigator

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	כ	ט	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																			
אור הירוצא מן העצים ומן האבנים - מברכין עליו.	תני חדא:	ז	◆																גד.
אין מברכין עליו.	ותני חדא:	ז	◆																גד.
לא קשיא כאן - במוצאי שבת, כאן - במוצאי יום הכפורים.			!																גד.
מפזרן	רבי:	◆	■																גד.
מכנסן.	רבי הייא:	◆	■																גד.
אף על פי שרבי מפזרן - חזור וסודרן על הכוס, כדי להוציא בנו ובני ביתו.	רבי יצחק בר אבדימי:	■																	גד.
ואור במוצאי שבת איברי?																			גד.
עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, אלו הן: באר, והמן, וקשת, כתב, ומכתב, והלוחות, וקברו של משה, ומערה שעמד בו משה ואליהו, פתיחת פי האתון, ופתיחת פי הארץ לבלוע את הרשעים.	והא תניא:																		גד.
אף האור והפרד.	רבי נחמיה אומר משום אביו:																		גד.
אף האיל והשמיר.	רבי יאשיה אומר משום אביו:																		גד.
אף הצבת.	רבי יהודה:																		גד.
צבתא בצבתא מתעבדא, וצבתא קמייטא מאן עבד? הא לאי - בריה בידי שמים היא.	הוא היה אומר: [רבי יהודה]																		גד.
אפשר יעשנה בדפוס ויקבענה כיון. הא לאי - בריה בידי אדם היא.	אמר ליה:																		גד.
לא קשיא הא - באור דידן, הא - באור דגיהנם. אור דידן - במוצאי שבת, אור דגיהנם - בערב שבת.																			גד.
ואור דגיהנם בערב שבת איברי?																			גד.
שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם, ואלו הן: תורה, ותשובה, וגן עדן, וגיהנם, וכסא הכבוד, ובית המקדש, ושמו של משיח.	והא תניא:																		גד.
תורה - דכתיב (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו.																			גד.
תשובה - דכתיב (תהלים ז) בטרם הרים ילדו וכתוב (תהלים ז) תשב אנוש עד דכא ותאמר שוכו בני אדם.																			גד.
גן עדן - דכתיב (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם.																			גד.
גיהנם - דכתיב (ישעיהו ל) כי ערוך מאתמול תפתה.																			גד.
כסא הכבוד ובית המקדש - דכתיב (ירמיהו יז) כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו.																			גד.
שמו של משיח - דכתיב (תהלים עב) יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו.																			גד.
חללה הוא דנברא קודם שנברא העולם, ואור דידיה בערב שבת.	אמרי:																		גד.
ואור דידיה בערב שבת איברי?																			גד.
אור שברא הקדוש ברוך הוא בשני בשבת - אין לו כבייה לעולם, שנאמר (ישעיהו סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה.	והתניא, רבי יוסי:																		גד.
מפני מה לא נאמר כי טוב בשני בשבת - מפני שנברא בו אור של גיהנם.	ואמר רבי בנאה בריה דרבי עולא:																		גד.
אף על פי שלא נאמר בו כי טוב - חזר וכללו בששי, שנאמר (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד.	ואמר רבי אלעזר:																		גד.
אלא: חללה קודם שנברא העולם, ואור דידיה בשני בשבת. ואור דידן, במחשבה עלה ליבראות בערב שבת, ולא נברא עד מוצאי שבת.																			גד.

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>■ מירא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

Talmud Navigator

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל		
שני דברים עלו במחשבה ליבראות בערב שבת ולא נבראו עד מוצאי שבת, ובמוצאי שבת נתן הקדוש ברוך הוא דיעה באדם הראשון מעין דוגמא של מעלה, והביא שני אבנים וטחנן זו בזו ויצא מהן אור. והביא שתי בהמות והרכיב זו בזו ויצא מהן פרד.	דנניא, רבי יוסי:	◆	◆	!																				נד.
פרד בימי ענה היה שנאמר (בראשית לו) הוא ענה אשר מצא את הימם במדבר.	רבן שמעון בן גמליאל:	◆	◆	!																				נד.
ענה פסול היה, לפיכך הביא פסול לעולם. שנאמר (בראשית לו) אלה בני שעיר החרי, וכתוב אלה בני צבעון ואיה וענה. אלא, מלמד שבא צבעון על אמו והוליד ממנה ענה.	דורשי המורות היו אומרים:	■																						נד.
ודילמא תרי ענה הווי?		⚡																						נד.
אמינא מילתא דשבור מלכא לא אמרה, ומנו - שמואל.	רבא:	!																						נד.
אמינא מילתא דשבור מלכא לא אמרה, ומנו - רבא.	איכא דאמרי, אמר רב פפא:	!																						נד.
אמר קרא: הוא ענה - הוא ענה דמיעקרא.	[רבא/רב פפא]	!																						נד.
עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, ואלו הן: באר, ומן, וקשת, הכתב, והמכתב, והלוחות, קברו של משה, ומערה שעמד בה משה ואלהו, פתיחת פי האתון, ופתיחת פי הארץ לבלוע את הרשעים.	תנו רבנן:																							נד.
אף מקלו של אהרן שקדיה ופרחיה	ויש אומרים:																							נד.
אף המזיקין	ויש אומרים:																							נד.
אף בגדו של אדם הראשון.	ויש אומרים:																							נד.
שבעה דברים מכוסים מבני אדם, אלו הן: יום המיתה, ויום הנחמה, ועומק הדין, ואין אדם יודע מה בלבו של חבירו, ואין אדם יודע במה משתכר, ומלכות בית דוד מתי תחזור, ומלכות חייבת מתי תכלה.	תנו רבנן:																							נד.
שלושה דברים עלו במחשבה ליבראות, ואם לא עלו - דין הוא שיעלו: על המת שיסריה, ועל המת שישתכח מן הלב, ועל התבואה שתרכב.	תנו רבנן:																							נד.
על המטבע שיצא.	ויש אומרים:																							נד.
מקום שנהגו לעשות מלאכה בתשעה באב - עושין. מקום שנהגו שלא לעשות מלאכה - אין עושין.																								נד.
ובכל מקום תלמידי חכמים בטלים.	[רבנן]																							נד.
לעולם יעשה אדם עצמו תלמיד חכם.	רבן שמעון בן גמליאל:	◆	◆	◆																				נד.
אין תענית ציבור בבבל אלא תשעה באב בלבד.	שמואל:																							נד.
למימרא דסבר שמואל תשעה באב בין השמשות שלו אסור?																								נד.
תשעה באב, בין השמשות שלו מותר	והאמר שמואל:																							נד.
וכי תימא: קסבר שמואל כל תענית ציבור, בין השמשות שלו מותר																								נד.
אוכלין ושותין מבעוד יום.	והאגן תנן:																							נד.
למעוטי מאי - לאו למעוטי בין השמשות?																								נד.
לא, למעוטי מששיכה.																								נד.
אין בין תשעה באב ליום הכיפורים אלא שזה ספיקו אסור וזה ספיקו מותר.	נימא מסייע ליה:																							נד.
מאי ספיקו מותר - לאו בין השמשות?																								נד.
לא																								נד.
לקביעא דירחא	כדאמר רב שישא בריה דרב אידי:																							נד.

<p>disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story מעשה < key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא ■ challenge- קושיא ⚡ question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראיה ■</p>
--	--

פסחים-מקום שנהגו	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
	הכא נמי: לקביעא דירחא.				ז				ג:
	עוברות ומניקות מתענות ומשלימות בו, כדרך שמתענות ומשלימות ביום הכיפורים, ובין השמשות שלו אסור. וכן אמרו משמיה דרבי יוחנן.	דרש רבא:					■	◊	ג:
	ומי אמר רבי יוחנן הכי?				ז				ג:
	תשעה באב אינו כתענית ציבור.	והאמר רבי יוחנן:			ז			◊	ג:
	מאי לאו - לבין השמשות?				ז				ג:
	לא, למלאכה.				!			◊	ג:
	מלאכה?				ז				ג:
	מקום שנהגו לעשות מלאכה בתשעה באב - עושין, ובמקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין.	תנינא:			■	ז		◊	ג:
	ואפילו רבן שמעון בן גמליאל לא אמר אלא דכי יתיב ולא עביד לא מיחזי כיוהרא. אבל מיסר - לא אסר				ז				ג:
	אלא מאי אינו כתענית ציבור - לתפילת נעילה				!			◊	ג:
	ולואי שיתפלל אדם והולך כל היום כולן	והאמר רבי יוחנן:			■	ז			ג:
	התם חובה, הכא רשות.				!				ג:
	ואיבעית אימא: מאי אינו כתענית ציבור - לעשרים וארבעה.				!			◊	ג:
	מאי אינו כתענית ציבור - אינו כראשונות, אלא כאחרונות, ואסורה.	רב פפא:			!			◊	ג:
	אין בין תשעה באב ליום הכיפורים אלא שזה ספיקו אסור וזה ספיקו מותר.	מיתיבי:			■	ז		◊	ג:
	מאי ספיקו מותר - לאו בין השמשות שלו?				ז				ג:
	לא, לקביעא דירחא.	רב שישא בריה דרב אידי:			!			◊	ג:
	הא לכל דברים - זה וזה שוין.				■				ג:
	מסייע לרבי אלעזר				■			◊	ג:
	אסור לו לאדם שיושיט אצבעו במים בתשעה באב, כדרך שאסור להושיט אצבעו ביום הכיפורים.	דאמר רבי אלעזר:			■	■		◊	ג:
	אין בין תשעה באב לתענית ציבור אלא שזה אסור בעשיית מלאכה, וזה מותר בעשיית מלאכה במקום שנהגו.	מיתיבי:			ז	■		◊	ג:
	הא לכל דבריהם - זה וזה שוין.				ז	■			ג:
	ואילו גבי תענית ציבור תניא:				ז				ג:
	כשאמרו אסור ברהיצה - לא אמרו אלא כל גופי, אבל פניו ידיו ורגליו - לא	[תניא]			ז	■		◊	ג:
	תנא קולי קולי קתני.	רב פפא:			!			◊	ג:
	ובכל מקום תלמידי חכמים וכו'.	[רבנן]						■	ג:
	למימרא דרבן שמעון בן גמליאל סבר: לא חיישינן ליוהרא, ורבנן סברי: חיישינן ליוהרא?						ז		ג:
	והא איפכא שמעינן להו						ז		ג:
	חתן, אם ירצה לקרות קרית שמע לילה הראשון - קורא.	דתנן: [רבנן]					■	◊	ג:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא כל הרוצה ליטול את השם יטול.	רבן שמעון בן גמליאל:								◊	■	◊	נה.
מוחלפת השיטה.	רבי יוחנן:								!	◊		נה.
לא תיפוך. דרבנן אדרבנן לא קשיא הכא, כיון דכולי עלמא עבדי מלאכה ואיהו לא עביד - מיחזי - כיוהרא. אבל התם, כיון דכולי עלמא קרי ואיהו נמי קרי - לא מיחזי כיוהרא. דרבן שמעון בן גמליאל אדרבן שמעון בן גמליאל לא קשיא התם הוא דבעינן כוונה, ואנן סהדי דלא מצי כווני דעתי - מיחזי כיוהרא. אבל הכא, לא מיחזי כיוהרא - אמרי: מלאכה היא דלית ליה. פוק חזי כמה בטלני איכא בשוקא.	רב שישא בריה דרב אידי:								!	◊		נה.
ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, ובגליל לא היו עושין כל עיקר.	והכמים אומרים:											נה.
הלילה, בית שמאי אוסרים	[בית שמאי]								◊	■		נה.
מתירין עד הנץ החמה.	בית הלל:								◊	■		נה.
מעיקרא תנא מנהגא, ולבסוף תנא איסורא									◊			נה.
לא קשיא הא - רבי מאיר, הא - רבי יהודה.	רבי יוחנן:								!			נה.
ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, ובגליל אינן עושין כל עיקר.	דתניא, אמר רבי יהודה:								◊	!	◊	נה.
מה ראייה יהודה וגליל לכאן? אלא, מקום שנהגו לעשות מלאכה - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין.	אמר לו רבי מאיר:								◊	!	◊	נה.
מדקאמר רבי מאיר מנהגא - מכלל דרבי יהודה איסורא קאמר.									!	◊		נה.
וסבר רבי יהודה ארבעה עשר מותר בעשיית מלאכה?									◊			נה.
המנכש בשלשה עשר ונעקרה בידו - שותלה במקום הטיט, ואין שותלה במקום הגריד.	והתניא, רבי יהודה:								◊	◊		נה.
בשלשה עשר - אין, בארבעה עשר - לא.									◊			נה.
מכדי שמעינן ליה לרבי יהודה דאמר:									◊			נה.
כל הרכבה שאינה קולטת לשלשה ימים - שוב אינה קולטת	[רבי יהודה]								◊			נה.
ואי סלקא דעתך ארבעה עשר מותר בעשיית מלאכה - למה לי שלשה עשר? והאיכא ארביסר, וחמיסר, ומקצת שיתסר									◊			נה.
בגליל שנו	רבא:								!	◊		נה.
והאיכא ליליא									◊			נה.
כבית שמאי.	רב ששת:								!	◊		נה.
לעולם כבית הלל, לפי שאין דרכן של בני אדם לנכש בלילה.	רב אשי:								!	◊		נה.
לעולם ביהודה, ובהשרשה, חד מקצת היום ככולו - אמרינן, תרי מקצת היום ככולו - לא אמרינן.	רבינא:								!	◊		נה.
כל מלאכה שהתחיל בה קודם לארבעה עשר - גומרה בארבעה עשר, אבל לא יתחיל בה בתחלה בארבעה עשר, אף על פי שיכול לגומרה.	רבי מאיר:											נה.
שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, ואלו הן: החייטין, והספרים, והכובסין.	הכמים:								◊	■		נה.
אף רצענין.	רבי יוסי בר יהודה:								◊	■	◊	נה.
לצורך המועד תנו, אבל שלא לצורך המועד - אפילו מיגמר נמי לא, או דילמא: שלא לצורך המועד תנו, אבל לצורך אתחולי מתחילינן. או דילמא: בין לצורך המועד בין שלא לצורך, מיגמר - אין, אתחולי - לא.	איבעיא להו:								◊	^		נה.
אבל לא יתחיל בתחילה בארבעה עשר אפילו צלצול קטן, אפילו שבכה קטנה.	תא שמע:								◊	!		נה.
מאי אפילו? לא אפילו הני דלצורך המועד, מיגמר - אין, אתחולי - לא. מכלל דשלא לצורך - מיגמר נמי לא גמרינן									!			נה.

disputants- חולקים- statement
challenge- קושיא- question
answer- תירוץ- answer
proof- ראיה- proof

נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
לא, לעולם דשלא לצורך - מיגמר נמי גמרינן. ומאי אפילו - אפילו הני נמי דזוטרי נינהו. דסלקא דעתך אמינא: התחלתן זו היא גמר מלאכתן, נתחיל בהו נמי לכתחילה - קמשמע לן.		◊
כל מלאכה שהיא לצורך המועד - גומרה בארבעה עשר. אימתי - בזמן שהתחיל בה קודם ארבעה עשר, אבל לא התחיל בה קודם ארבעה עשר - לא יתחיל בה בארבעה עשר, אפילו צילצול קטן. אפילו שבכה	תא שמע, רבי מאיר:	◊ !
לצורך המועד - אין, שלא לצורך המועד		!
לא - הוא הדין דאפילו שלא לצורך נמי גמרינן, והא קא משמע לן: דאפילו לצורך המועד, מיגמר - אין, אתחולי - לא.		◊
כל מלאכה שהיא לצורך המועד - גומרה בארבעה עשר, ושאינה לצורך המועד - אסור. ועושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות במקום שנהגו.	תא שמע, רבי מאיר:	◊ !
מקום שנהגו - אין, לא נהגו - לא ושמע מינה: לצורך המועד - אין, שלא לצורך המועד - לא, שמע מינה.		!
שלוש אומניות.	חכמים:	◻
החייטין - שכן הדיוט תופר כדרכו בחולו של מועד, הספרין והכובסין - שכן הבא ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מספרין ומכבסין בחולו של מועד.	תנא: [ת"ק]	◊
אף הרצענין, שכן עולי רגלים מתקנין מנעליהן בחולו של מועד.	רבי יוסי ברבי יהודה:	◊
במאי קמיפלגי?		^
למידין תחילת מלאכה מסוף מלאכה.	מר סבר: [רבי יוסי ברבי יהודה]	◊ !
אין למידין תחילת מלאכה מסוף מלאכה.	ומר סבר: [ת"ק]	◊ !
מושיבין שובכין לתרנגולים בארבעה עשר, ותרנגולת שברחה מהזירין אותה למקומה. ואם מתה - מושיבין אחרת תחתיה.		◻
גורפין מתחת רגלי בהמה בארבעה עשר, ובמועד מסלקין לצדדין.		◻
מוליכין כלים ומביאין מבית האומן, אף על פי שאינם לצורך המועד.		◻
השתא אותובי מותבינן, אהדורי מיבעיא?		◊
סיפא אתאן לחולו של מועד.	אביי:	◊ !
לא שנו אלא תוך שלשה למרדה, דאכתי לא פרח צימרא מינה. ואחר שלשה לשיבתה - דפסדא לה ביעי לגמרי. אבל לאחר שלשה למרדה, דפרח לה צימרא מינה, ותוך שלשה לשיבתה דאכתי לא פסדי ביעי לגמרי - לא מהדרינן.	רב הונא:	◊
אפילו תוך שלשה לשיבתה מהדרינן.	רבי אמי:	◊
במאי קמיפלגי?		^
להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו	מר סבר: [רב הונא]	◊ !
להפסד מועט נמי חששו.	ומר סבר: [רבי אמי]	◊ !
גורפין מתחת.		◻
הובל שבחצר מסלקין אותו לצדדין, שברפת ושבחצר - מוציאין אותו לאשפה.	תנו רבנן:	◊
הא גופא קשיא אמרת: זבל שבחצר מסלקין אותו לצדדין. והדר תני: שברפת ושבחצר מוציאין אותו לאשפה.		◊
לא קשיא כאן - בארבעה עשר, כאן - בחולו של מועד.	אביי:	◊ !
הא והא בחולו של מועד, והכי קאמר: אם נעשה חצר כרפת - מוציאין אותו לאשפה.	רבא:	◊ !
מוליכין כלים ומביאין מבית האומן.		◻

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-מקום שנהגו	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נ
	בדיק לן רבא	רב פפא:												נה:
	מוליכין ומביאין כלים מבית האומן, אף על פי שאינן לצורך המועד.	תנן:												נה:
	אין מביאין כלים מבית האומן, ואם חושש להן שמא יגנבו - מפנן להצר אחרת	ורמינהו:												נה:
	לא קשיא כאן - בארבעה עשר, כאן - בחולו של מועד.	ומשנינן:												נה:
	ואיבעית אימא: הא והא בחולו של מועד, ולא קשיא כאן - במאמינו, כאן - בשאינו מאמינו.													נה:
	מביאין כלים מבית האומן, כגון הכד מבית הכדר, והכוס מבית הזוגג. אבל לא צמר מבית הצבע, ולא כלים מבית האומן. ואם אין לו מה יאכל - נותן לו שכרו ומניחו אצלו. ואם אינו מאמינו - מניח בבית הסמוך לו. ואם חושש שמא יגנבו - מביאן בצינעה בתוך ביתו.	והתניא:												נה:
	תרצת מביאין, מוליכין קשיא.													נה:
	אין מביאין, וכל שכן דאין מוליכין	דקתני:												נה:
	אלא מחורתא כדשנינן מעיקרא.													נה:
	ששה דברים עשו אנשי יריחו, על שלשה מיהו בידם ועל שלשה לא מיהו בידם.													נה:
	ואלו הן שלא מיהו בידם: מרכיבין דקלים כל היום, וכורכין את שמע, וקוצרין וגודשין לפני העומר.													נה:
	ואלו שמיהו בידם: מתירין גזויות של הקדש, ואוכלין מתחת הנשרים בשבת, ונותנין פאה לירק - ומיהו בידם חכמים.													נה:
	ששה דברים עשה חזקיה המלך, על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו.	תנו רבנן:												נה:
	גירר עצמות אביו על מטה של חבלים - והודו לו, כיתת נחש הנחשת - והודו לו, גנו ספר רפואות - והודו לו.													נה:
	ועל שלשה לא הודו לו: קוצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור - ולא הודו לו, סתם מי גיחון העליון - ולא הודו לו, עיבר ניסן בניסן - ולא הודו לו.													נה:
	מרכיבין דקלים כל היום וכו'.													נה:
	היכי עבדי?													נה:
	מייתי אסא דרא, ושיכרא דדפנא, וקימחא דשערי דרמי במנא דלא חלפי עליה ארבעין יומין, ומרתחי להו ושדו להו לדיקלא בליביה. וכל דקאי בארבע אמות דידיה, אי לא עבדי ליה הכי - צאוי לאלתר.	רב יהודה:												נה:
	מנחי כופרא דיכרא לנוקבתא.	רב אחא בריה דרבא:												נה:
	וכורכין את שמע.													נה:
	היכי עבדי?													נה:
	אומרים (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, ולא היו מפסיקין.	רב יהודה:												נה:
	מפסיקין היו אלא שהיו אומרים היום על לבבך דמשמע: היום על לבבך, ולא מחר על לבבך.	רבא:												נה:
	כיצד היו כורכין את שמע? אומרים שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ולא היו מפסיקין, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]												נה:
	מפסיקין היו, אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.	רבי יהודה:												נה:
	ואנן מאי טעמא אמרינן ליה?													נה:
	כדדריש רבי שמעון בן לקיש,													נה:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	דאמר רבי שמעון בן לקיש:											
(בראשית מט) ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם. ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין, ונסתלקה ממנו שכנה. אמר: שמא חס ושלום יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו. אמרו לו בניו: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. אמרו: כשם שאין בלבך אלא אחד - כך אין ללבנו אלא אחד. באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. אמרי רבנן: היכי נעביד? נאמרוהו - לא אמרו משה רבינו, לא נאמרוהו - אמרו יעקב. התקינו שיהו אומרים אותו משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה, אם תאמר - יש לה גנאי, לא תאמר - יש לה צער. התחילו עבדיה להביא בחשאי.												
רבי יצחק, אמרי רבי אמי:	רבי אבהו:											
התקינו שיהו אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין. ובנהרדעא דליכא מינין - עד השתא אמרי לה בחשאי.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											
ששה דברים עשו אנשי יריחו, שלשה ברצון חכמים ושלשה שלא ברצון חכמים. ואלו ברצון חכמים: מרכיבין דקלים כל היום, וכורכין את שמע, וקוצרין לפני העומר. ואלו שלא ברצון חכמים: גודשין לפני העומר, ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן להאכיל נשר לעניים בשני בצורת בשבתות וימים טובים, ומתירין גמזיות של הקדש, של חרוב ושל שקמה, דברי רבי מאיר.	אמר לו רבי יהודה:											
אם ברצון חכמים היו עושין - יהו כל אדם עושין כן. אלא: אלו ואלו שלא ברצון חכמים היו עושין, על שלשה מיחו בידם ועל שלשה לא מיחו בידם. ואלו שלא מיחו בידם: מרכיבין דקלים כל היום, וכורכין את שמע, וקוצרין וגודשין לפני העומר. ואלו שמיחו בידם: מתירין גמזיות של הקדש, של חרוב ושל שקמה, ופורצין פרצות בגנותיהן ופרדסיהן להאכיל נשר לעניים בשבתות וימים טובים בשני בצורת, נותנין פיאה לירק, ומיחו בידם חכמים.	וסבר רבי יהודה קצירה שלא ברצון חכמים היא?											
אנשי יריחו וקוצרין לפני העומר ברצון חכמים, וגודשין לפני העומר שלא ברצון חכמים, ולא מיחו בידם חכמים?	מהתנן:											
מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו - רבי יהודה, וקתני קוצרין ברצון חכמים												
וליתעמיך, הני ארבעה הוה? - אלא: סמי מיכן קצירה.												
ומתירין גמזיות של הקדש, של חרוב ושל שקמה.												
אבותינו לא הקדישו אלא קורות, ואנו נתיר גמזיות של הקדש, של חרוב ושל שקמה.	אמרו: [אנשי יריחו]											
ובגידולין הבאין לאחר מכאן עסקינן												
כמאן דאמר אין מעילה בגידולין.	וסברי לה: [אנשי יריחו]											
נהי דמעילה ליכא - איסורא מיהא איכא.	ורבנן סברי:											
ופורצין פרצות.												
מחלוקת בשל מכבודות.	עולא אמר רבי שמעון בן לקיש:											
גזרינן שמא יעלה ויתלוש	דרבנן סברי:											
לא גזרינן שמא יעלה ויתלוש.	אנשי יריחו סברי:											
אבל בשל בין הכיפין - דברי הכל מותר.	[דברי הכל]											
והא מוקצות ננהן	אמר ליה רבא:											
וכי תימא הואיל דחזי לעורבין												
השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים												
אם לא היתה נבילה מערב שבת - אסורה, לפי שאינה מן המוכן	דתנן, רבי יהודה:											
מוכן לעורבים הוי מוכן לאדם?												
אין, מוכן לאדם - לא הוי מוכן לכלבים, דכל מידי דחזי לאיניש לא מקצה ליה מדעתיה. מוכן לעורבים - הוי מוכן לאדם, כל מידי דחזי לאיניש דעתיה עלויה.	אמר ליה: [עולא]											

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא													
מחלוקת בשל בין כיפין	כי אתא רבין אמר רבי שמעון בן לקיש:								◆	◇		נו:	
מוכן לעורבים לא הוי מוכן לאדם	דרבנן סברי:								◆	■		נו:	
מוכן לעורבים הוי מוכן לאדם.	אנשי יריחו סברי:								◆	■		נו:	
אבל בשל מכבדות - דברי הכל אסור, גזרינן שמא יעלה ויתלוש.	[דברי הכל]									■		נו:	
ונתנין פיאה לירק.											■	נו: <	
ולית להו לאנשי יריחו הא דתנן:										‡		נו:	
כלל אמרו בפאיה: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ, ולקיסתו כאחת, ומכניסו לקיום - חייב בפאיה. כל שהוא אוכל - פרט לספיחי סטים וקוצה. ונשמר - פרט להפקר, וגידולו מן הארץ - פרט לכמהין ופטריית, ולקיסתו כאחת - פרט לתאנים, ומכניסו לקיום - פרט לירק.	[תנן]									‡	◇	נו:	
הכא בראשי לפתות עסקינן, ומכניסו לקיום על ידי דבר אחר קמיפלגי.	רב יהודה אמר רב:										!	◇	נו:
מכניסו לקיום על ידי דבר אחר - שמיה - קיום	מר סבר:									◆	■	!	נו:
לא שמיה קיום.	ומר סבר:									◆	■	!	נו: